

Πολλάκις διέταξε, καὶ μετὰ μεγίστης ώφελείας, γενναῖας ἐπιθέσεις Βιδελλῶν ἐπὶ τὴν στομαχικής χώρας, πάντοτε χορηγῶν, ἐννοεῖται, τὴν κινίνην ἐτωτερικῶς συνιθέστατα δὲ ἐπέθετον δύο μέγιστα ἐκδόρια κατὰ μῆκος τῶν μυώνων τῆς κοιλίας ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ ὄμφαλοῦ μετ' ώφελείας, ἡς δὲν δύναμαι νὰ παραστήσω τὸν βαθμόν, αύτε τὴν δύναμιν.

Φίλε καὶ ἀρχαῖε συνάδελφε Κ. Ἀραστ. Γούδα

Ἐν τῷ λίαν ώφελίμῳ συγγράμματί σου εἰς Μέλισσα τῶν Ἀθηνῶν ἀνέγνωσα πρὸ καιροῦ τὸ περὶ ἐμπειρικῆς, σκοπιμοτάτης θεραπείας τῆς κακοήθους φιυκταίνης κατόπιν δ' ἀπκυτήσας εἰς Γαλλικὰς ἐφημερίδας ἢ θρ διων περὶ τοῦ κατὰ Ἀθήναιον ἄκρου ἀντιφαρμάκου κατὰ τῶν ιοβόλων δειγμάτων, Κίτρου ἢ Κιτριού, ἐξήτασε τὸν Θεόφραστον καὶ τὸν Διοσκορίδην καὶ δὲν μ' ἔμεινεν ἀμφιβολία δτὶ τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὸν Ἀθήναιον Ειδῆ. 3 Κεφ. 28 Κίτριον, καὶ παρὰ Λίθισι Μῆλον ἐσπερικὸν καὶ μῆλον Μηδικόν, εἶνας τὸ ἡμέτερον λεμόνι, Citrus Limonium.

Ἀναζήτησα δθεν τὰ περὶ τούτου ἐν τῷ Ἀθήναιω σύτινος τὰ λεχθέντα μετέγγραψα καὶ εἰ κοινὴν γλῶσσαν ἐδημοσίευσα ἐνταῦθα, ὅπως πάσης τάξεως ἀναγνώστης ἐννοήσῃ αὐτὰ, διότι οἱ τῆς κατωτέρας τάξεως ἄνθρωποι ύ δικεινται εἰς τὰ δείγματα τῶν φαρμακερῶν ζώων καὶ καλὸν εἶναι νὰ γνωρίζωσιν αὐτοὶ τὸ πρόχειρον ἀντιφάρμακον, ἀν αἱ περαι ἔρω δοκιμαι βεβαιώσωσιν δτὶ τὸ λεμόνι ἀληθῶς κέκτηται δυνάμεως οὐδετερούσης τὸν ζωϊκὸν ίόν.

Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὰ λεγόμενα ἐν τῇ Γαλλικῇ ἐφημερίδι, τὸ λεμόνι ἐθεράπευσε τὸ 1863 ἄνθρωπον ἀπὸ ἔχοντος δαγκασθέντα, ἀν καὶ τὸ πρήξιμον εἶχε κυριεύσει ἀπαν αὐτοῦ τὸ σῶμα καὶ δτὶ τὸ 1864 ἐν τῇ πόλει Nimes, τὸ λεμόνι ἐθεράπευσεν ἄνθρακα προύξενθέντα ύπὸ δήγματος θρωματικής, δέον ἔκσινα, φύλε μου, νὰ σοὶ γράψω τὰ τοῦ λεμονίου κατὰ Ἀθήναιον εἰς κοινὴν γλῶσσαν πρὸς κοινὴν κατάληψιν.

Δέγει οὖν καὶ βεβαιοὶ ὁ θεραπεὺς ὡς δύναται νὰ βεβαιώθῃς

ὁ ἔδιος ἐκ τοῦ κειμένου ὅτι. «Τὸ λεμόνι τρωγόμενον ἀκέραιον
υπὸ παντὸς φαγητὸν καὶ ποτοῖ, εἶναι ἀντιφάρμακον κατὰ
··πάσης φαρακώσεως. Γνωρίζω δὲ τοῦτο καλῶς, λέγει ὁ Ἀθή-
ναῖος, ἀπὸ συμπολίτου μου ἄρχοντος τῆς Αἰγύπτου ὅστις
σκατεδίκασε κακούργους τινάς εἰς τὸ νὰ φαγωθῶσιν ἀπὸ ἀγρίων
υθρίων πεινασμένων· ἐνῷ δὲ στρατιώταις ὠδήγουν αὐτοὺς εἰς
υτὸν τόπον τῆς καταδίκης, καθ' ὅδὸν γυνὴ κάπιλος, ἀπὸ ἐλέους
σκινουμένη, ἐδωκεν εἰς τοὺς καταδίκους λεμόνι, τὸ ὅποῖον ἐκρά-
ντες εἰς χεῖρας, καὶ τὸ ὅποιον λαβόντες κατέραγον οἱ κατά-
δικοι· μετ' ὅλιγον δὲ φθάσαντες εἰς τὸν προσδιορισμένον τό-
πον ἐφρίφθησαν πρὸς μεγαλα καὶ ἀγριώτατα θηρία, ἀλλὰ δαγ-
κασθέντες ἀπὸ ἀσπίδων δὲν ἔπαθον τὸ παραμικρόν.

«Οἱ ἄρχων ἔπεισεν εἰς ἀπορίαν καὶ ἐξέτασε τὸν φυλάττοντα
υτοὺς καταδίκους στρατιώτην μὴ τι ἔφαγον ή ἔπιον· μαθὼν
υδὲ ὅτι ἔφαγον καθ' ὅδὸν ἀκέραιον λεμόνι, τὸν ακολουθὸν ἡμέ-
ραν ἐπρόστασε νὰ δώσωσιν εἰς τὸν ἔνα κατάδικον λεμόνι, εἰς
υδὲ τὸν ἄλλον νὰ μὴ δώσωσι· καὶ ὁ μὲν φαγὼν τὸ λεμόνι
διαγκασθεὶς μηδὲν ἔπαθε, ὁ δὲ ἄλλος ἀμφα δαγκασθεὶς ὑπέθανεν.
··Ἀκολουθῶς ἐδοκιμάσθη πολλάκις καὶ εὑρέθη ὅτι τὸ λεμόνι
διακέραιον τρωγόμενον, εἶναι ἀντιφάρμακον παντὸς φαρμακῷον.

Καὶ ταῦτα μὲν τὰ περὶ λεμογίου κατὰ Ἀθήναιον, κατόπιν
δὲ γράψωσι ἀν μοὶ δίδης τὴν ἀλειαν περὶ ἐρυσιπέλατος· παρα-
πλήσια τῇ παρὰ σοῦ ἀναφερομένη ἐμπειρικὴ θεραπείᾳ, καθὼς
περὶ θεραπείας τῶν διαλειπόντων πυρετῶν διὰ τις ἐγχύσεως
διαλελυμένης κτ. ἵνης ἐν τῷ κυττερώδῃ ἰστῷ τοῦ πυρεσσομένου,
συνοδά μὲν τῇ περιγραφομένῃ ὑπὸ σοῦ μεθόδῳ, ἀλλ' αλλούτι
ἐγγειρίσει.

Εὔχόμενός σοι καρτερίαν πρὸς τὰ ἀνθρωποφελῆ διανοητικὰ
ἔργα σου κατασπάζομαί σε καὶ μένω.

A. ΧΑΙΡΕΤΗΣ.